

Svajonų  
ROMANAI

*Tango*

NANCY WARREN

Netikra sužadėtinė



**Nancy Warren**

**NETIKRA SUŽADĚTINĚ**

Romanas

Versta iš Nancy Warren, My Fake Fiancée, 2010  
© Nancy Warren, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

## ***Pirmas skyrius***

Lifto durys prasivėrė ir priminė išskėstas rankas. Deividas Vulfas skubėjo į jį marmurinėmis Filadelfijos verslo centro grindimis. Kai pirmadienio rytas netekdavo stumdytis eilėje prie lifto, jam būdavo geras ženklas. Jei taip seksis ir toliau, diena bus puiki.

Pakilęs į dvidešimt pirmą aukštą, kur buvo įsikūręs Keplerio ir van Horno draudimo bendrovės biuras, Deividas nekantraudamas išlipo.

Gyvenimas gražus. Šešeri metai atkaklaus dirbo prestižiniame šeimos versle nenuėjo veltui – jis išgirdo subtilių užuominų apie Demjenui Makabiui išėjus į pensiją atsilaisvinsiančią viceprezidento vietą. Deividas jautėsi pasirengęs tapti jauniausiu tokio rango vadovu įmonės istorijoje.

Įlėjęs į biurą, pasisveikino su savo sekretore.

– Labas rytelis, Džeine.

– Labas, Deividai.

Džeinė buvo vidutinio amžiaus, Deividas ją nepaprastai brangino. Juodu gerbė vienas kitą ir dirbo kaip komanda. Jis žinojo, kad tą dieną,

kai taps Keplerio ir van Horno bendrovės prezidentu, ji bus dešinioji jo ranka. Tokia partnerystė, kokia buvo užsimezgusi tarp jų dviejų, pasitaiko nedažnai.

- Truputį pakeičiau tavo dienotvarkę. Belvederio grupė prašė perkelti susitikimą ketvirtą valandą, todėl šį bei tą pataisiau.

- Puiku, ačiū.

Deividas pasikasė nosies galiuką. Niežėjo, nes visą savaitgalį jachtoje su sesele iš Bostono žaidė gydytojus. Su šia mergina pamiršo net kremą nuo saulės.

- Ak, tiesa, tau triskart skambino moteris, vardu Gretchen.

- O gal Gretchen paminėjo ir pavardę? Džeinė vos susitvardė nenusišypsojusi.

- Nemanau, kad ją domina draudimas.

- A, toji Gretchen! - skrydžių palydovė, su kuria smagiai praleido laiką, matyt, tikėjosi daugiau, nei jis buvo pasirengęs duoti. - Sakiau, kad neskambintų man į darbą. - Deividas nesakydavo darbo telefono numerio pakabin-toms merginoms, bet nebuvo sunku jį sužinoti. Užteko pasirausti Google. - Jei dar sykį skambins, pasakyk...

- Jei ji dar kartą paskambins, sujungsiu su

tavimi. Galbūt derėtų pasakyti tai pačiam.

- Gerai. Tu teisi.

- Spėju, deginai ne su Gretchen?

- Ne. Plaukiojau su Klere, - Deividas pasirausė po atmintį. - Labai linksma mergina...

Džeinė žvelgė jam per petį ir staiga pertraukė kalbą.

- Nieko nuostabaus, kad ketini ją vesti. Judu idealiai tinkate vienas kitam.

Jei Džeinė prakalbo apie jo sužadėtinę, tai galėjo reikšti tik viena, tą patvirtino ir pasigirdęs vyresnio vyriškio balsas.

- O, Deividai! Turi minutėlę?

Atsisukęs jis pasisveikino su bendrovės prezidentu ir vykdomuoju direktoriumi Pirsu van Hornu.

- Žinoma, Pirsai. Užaik.

- Tu įdegęs, - pastebėjo vyras. - Kur su sužadėtine buvote šį savaitgalį?

Deividas jautė nugarą deginantį priekaištingą Džeinės žvilgsnį. Meluoti šefui negražu, net jeigu tai šventas melas, bet Deividas buvo tikras, kad šįkart elgiasi teisingai.

- Plaukiojome prie Menkių kyšulio. Pasitaikė nuostabus oras.

Jis nusivedė viršininką į savo kabinetą, juodu susėdo prie nedidelio pasitarimų stalo. Deividas stengėsi palaikyti tvarką. Vieninteliai asmeniniai daiktai buvo įrėmintas magistro diplomatas, įvertinimai draudimo srityje ir nuotrauka ant stalo, kurioje jis apkabinęs tamsiaplaukę merginą. Matėsi tik jos pakaušis, bet Deividas šypsojosi, tad akivaizdu, kad jie smagiai leido laiką.

Pirsas mostelėjo į fotografiją.

– Kaip laikosi ta tavo gražuolė?

Deividas pradėjo kalbėti apie sužadėtinę prieš kelis mėnesius, kai tik nugirdo gandus apie Makabio pensiją. Žinojo nerašytą Keplerio ir van Horno bendrovės taisyklę: į viceprezidento postą skiriami tik vedę vyrai. Viceprezidentui reikėjo priimti svečius, todėl bendrovei vadovaujantys Pirsas su broliu pirmenybę teikė porą turinčiam kandidatui, nesvarbu vyrui ar moteriai. Deividas tylomis jau buvo sulaužęs kelias taisykles; tą patį ketino daryti ir su šia. Taigi pradėjo laidyti užuominas apie sužadėtinę. Pirmadienį ateidavo į darbą ir pasakodavo, kaip savaitgalį su ja skrido į Niujorką arba netikėtai išvyko į Karibų pakrantę.

– Ji nuostabi, – atsakė. – Mano gyvenimas įgijo kitokią prasmę. O kaip Helena ir vaikai?

Kurį laiką juodu kalbėjosi apie koledžus ir lyginamuosius dantų lankus, tada Pirsas pasiūlė:

- Gal atšvęskime tavo sužadėtuves. Čia bendras verslas, tad žvelkime tiesai į akis, mes visi artimai bendraujame šeimomis. Netrukus numatyta valdybos narių vakarienė. Norėčiau, kad dalyvautum ir atsivestum sužadėtinę.

Vakarieniauti su valdybos nariais Deividui buvo didžiulė garbė. Vadinasi, valdyba svarstys, ar jis tinkamas tapti viceprezidentu.

Taip! Svajonė pildosi! Jis bus jauniausias viceprezidentas Keplerio ir van Horno bendrovės istorijoje.

Bet tada Devidas suprato, kur šuo pakastas.

Ne *jis* bus apžiūrimas pro didinamąjį stiklą. Pirsas ir visa valdyba nori įsitikinti, kad išsirinko tinkamą merginą tapti Keplerio ir van Horno bendrovės viceprezidento žmona.

Devidas manė esąs optimistas, kuriam stiklinė atrodo puspilnė, o ne pustuštė, bet dabar jautė, tarsi ta stiklinė būtų nukritusi nuo stalo ir pažirusi į mažytes šukes, kartu sudužusi ir svajonė būti paaukštintam.

- Sužadėtuvių vakarienė? - jo balsas skambėjo ploniau nei paprastai, o galvoje pasiutusiai sukosi mintys, nes reikėjo rasti išeitį. - Net



nežinau, ji tokia užimta. Aš...

Pirsas pakilo ir paplojo jam per petį.

- Nesijaudink. Kadangi būsite garbės svečiai, mes prisiderinsime, kada jums patogiu. Turime su tavimi susijusių planų, sūnau. Didelių planų.

- Ačiū, Pirsai.

Šefui išėjus, Deividas turėjo pasinerti į dienos darbus, bet, užuot jų ėmęsis, nuslopino paniką ir susimąstė.

Žvelgė pro kabineto langą į apačioje lyg skruzdėlės Arkos gatve skubančius pėsčiuosius. Miesto centre gyvenimas, kaip visada, virte virė. Žmonės lėkė saulės nutviekstais šaligatviais, paskui nerdavo į kondicionierių vėsinamus daugiaaukščius.

Įėjo Džeinė.

- Čia... - pamačiusi, kad jis stovi prispaudęs kaktą prie stiklo, nutilo. Ar tik šefas nesudejavo? - Kas tau darosi?

Deividas atsisuko.

- Pirsas ir valdybos nariai nori pakviesti mane su sužadėtine vakarienės. Datą galime paskirti mes, todėl neišeina apsimesti, kad ji užimta.

Džeinė numetė ant stalo krūvą dokumentų.

- Jei tikiesi užuojautos, kreipiesi ne tuo adresu. Argi aš tavęs neįspėjau?! - ji palingavo galva. - Ką dabar darysi? Apsimesi, kad išsiskyrei su savo gyvenimo meile prieš pat vakarienę?

Deividas praleido sarkastišką klausimą po ausis, tada papurtė galvą.

Sekretorė sukryžiuo ant krūtinės rankas ir įsmeigė į jį žvilgsnį.

- Kiek turi laiko?

- Daugiausia porą savaitių.

- Tai kokia bėda? Neabejoju, kad per dvi savaites susirasi mielą, rimtą merginą, ir ji sutiks už tavęs tekėti. Paprasta kaip dukart du. Pavyzdžiui, Gretchen arba, koks jos vardas?.. Klerė?

- Paklausk, nei Pirsas, nei valdyba nepritarė mano pasirinkimui pamatę merginas, su kuriomis leidžiu laisvalaikį. Abu tą žinome, - Deividas pakėlė pirmą pasitaikiusią bylą nuo stalo ir vėl numetė. - Aš ne iš tų, kurie skuba vesti.

Džeinė suprunkštė, nes nieko nežinojo apie jo praeitį, o Deividas ir neketino pasakoti apie labiausiai žeminančius savo potyrius. Jei Džeinė palaikys jį plevėsa, tebūnie.

Sprendimas buvo priimtas akimirksniu.

- Iš dalies tu teisi. Susirasiu merginą, ji porą mėnesių pavaidins mano sužadėtinę. Man reikia malonios, padoringos moters. Ji pasirodys valdybai, aš gausiu pareigas, tada mudu išsiskirsime nė nespėję ištarti: *nesutapo charakteriai*. Jei būsiu su ja atviras iš pat pradžių, niekas nenukentės.

- Norėčiau paprieštarauti, Deividai. Sumanymas nevykęs.

- Bet tik porai mėnesių! Man tereikia rasti gerą moterį.

- Pažįsti bent vieną gerą moterį?!

Jis vėl pasikasė panižusią nosį.

- Taip, daugybę. Bet nė viena netinka į viceprezidento žmonas, – dirstelėjo į damą, kuriai jo paaukštinimas buvo bemaž toks svarbus, kaip ir jam. – O tu kartais nieko nepažįsti?

- Visos mano pažįstamos pernelyg subrendusios, palyginti su tavimi. Įskaitant ir dvidešimtmetes dukterėčias.

Deividas mokėjo žavėti moteris ir darė tą tiek metų, kad pats vargiai galėjo suskaičiuoti. Įsitikinęs, kad jam vis dėlto pavyks, prisėdo ant stalo krašto.

- Gal kertame lažybų?

- Ką draudimo bendrovėje veikia vyrukas, taip mėgstantis riziką?

- Draudime viskas priklauso nuo tikimybės, Džeine, juk žinai. Klientas sumoka nedidelę įmoką norėdamas apsisaugoti nuo nelaimės, draudimo bendrovė lažinasi, kad nelaimė neįvyks, ir pasiima pinigus. Rizika, saugumas, atlygis – viskas susiję. Ar tai rizika? Manau, galiu drąsiai rizikuoti.

Džeinė jau žiojosi kalbėti, bet persigalvojusi prikando liežuvį.

- Tu velnių priėdęs, štai ką pasakysiu.

\*\*\*

*Bjauresnės nuotaikos ir būti negali*, – galvojo Čelsė Hamond, po darbo eidama į madingą restoranėlį senamiestyje susitikti su draugužė Sara Vulf. Dažniausiai mėgdavo užsukti į istorinę miesto širdį palei upę, bet šiandien nejuto pasitenkinimo. Spėjo, kad vasarą turistai čia atvykdavo tik pamatyti Laisvės varpo ir suvalgyti kepsnio su sūriu.

Rodos, pats Viljamas Penas ant jos pyko dėl blogos nuotaikos. Didžiulė statula priekaištingai grūmojo pirštu.

Reikėjo atšaukti susitikimą su Sara ir grįžus namo sau ramiai purkštauti. Bet Sara – se-

niausia jos bičiulė. Vaikystėje jų namai stovėjo priešais, jiedvi to paties amžiaus. Nuostabu, kad motinų spaudžiamos užmegzti draugystė išties tapo draugės.

Artindamasi prie restoranėlio, Čelsė pamatė ten jau sėdinčią Sarą. Bičiulė vilkėjo dalykišką advokatės kostiumėlį, vienoje rankoje laikė lagaminėlį, kita prie ausies spaudė telefoną ir kažką rėkavo. Čelsė pajuto nuoširdžią užuojautą jos pašnekovui.

Merginų skirtybes puikiai atskleidė ir apranga. Čelsė buvo apsitempusi Paryžiuje pirktus nutrintus džinsus, vilkėjo mėlynos ir žalios spalvų megztuką, avėjo ilgaaulius odinius batus, parsivežtus iš savaitgalio išvykos į Barseloną. Sidabriniai papuošalai rasti *blusų* turguje. Maistą gaminti buvo Čelsės aistra, o mada – jos konkurentė.

Galiausiai Sara pastebėjo draugę ir griežtą veidą nušvietė išdykėliška šypsena.

– Gerai. Mes irgi nenorime grįžti į teismą. Ne. Gerai. Pasikalbėk su juo ir pranešk man, – mergina atsiduso. – Taip, susitarimas vakarie-  
niauti galioja.

Pokalbį baigė neatsisveikinusi.

– Bukagalvis, – burbtelėjo ir įmetusi telefoną

į rankinę išskėtė rankas. – Kaip tu?!

– *Bukagalvis* dabar labai populiarus žodis, – patvirtino Čelsė, apkabindama seną draugę.

Merginos atsisėdo prie stalelio. Sara užsisakė martinio, Čelsė *Pernod* anyžių degtinės.

– Tu tokia panaši į prancūzę, kad net baisu, – pabrėžė Sara. Kai atnešė gėrimus, Čelsė šliūkštelėjo į taurę šlakelį vandens, ir skystis susidrumstė.

– Gal tu ir teisi. Pripratau prie *Pernod* gyven-dama Paryžiuje ir nebegaliu atprasti, – ji baks-telėjo į draugės taurę su alyvuogėmis dugne. – Matau, kad vyriui, su kuriuo šįvakar susitiksi, nepasiseks.

– Ką turi galvoje?

– Įprastai negeri, kai ketini pirmą kartą mylė-tis su vyriškiu. Uoliai laikaisi šios taisyklės, kertu lažybų, kad jos nepakeitei.

Sara plačiai nusišypsojo, ir Čelsė pamanė, kad jai reikėtų tą daryti dažniau. Tada draugė atrodo švelni ir linksma.

– Mudvi pernelyg gerai pažįstamos. Pasiilgau tavęs. Džiaugiuosi, kad grįžai.

Jiedvi susidaužė taurėmis.

– Ir aš tavęs pasiilgau....